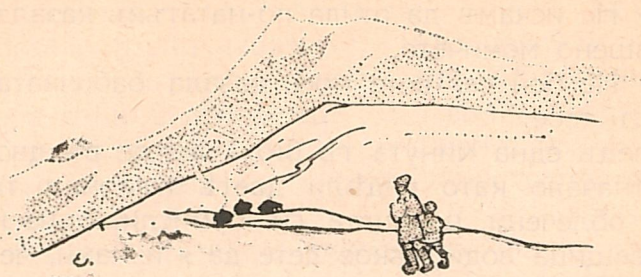

Бабицката заминала. Продала меда, купила малко платъ и вълна и тръгнала да се връща.

Изъ пжтя се отбила на едно изворче да се напие съ студена водила.

Нѣколко жени се връщали отъ пазаря. И тѣ сжщо като нея се отбили на изворчето да се напиятъ.

Когато пияла вода, бабицката дочула разговора имъ.

— Нали още не сж намѣрили Пепеляшка?

— Не, отговорила другата. И този пжтъ царскитѣ хора нигде не сж могли да я намѣрятъ. Тѣ навредъ сж я търсили, но напраздно. Царицата умира отъ мъки, дето не могла да намѣри това умно и способно момиче, което достойно могло да наследи царството ѝ.

Изъ пжтя бабицката решила да заведе Пепеляшка въ царския дворъ и да я предаде на царицата. Но какъ да ѝ обади? Тя знаела, че Пепеляшка за нищо на свѣта, не би се отдѣлила отъ нея.

Но все пакъ бабицката не искала да лиши Пепеляшка отъ щастieto да бжде царица.

— Мое дете, казала бабицката, утре азъ пакъ ще отида въ града по една важна работа. Ала много съмъ изморена. Боя се изъ пжтя да не ми стане зле, та искамъ да дойдешъ съ мене и ти за дружина.

Тръгнали. Като стигнали въ града, бабицката повела детето къмъ двореца.

— Де ме водишъ ти, мила бабичко? попитала Пепеляшка.

— Върви съ мене и не питай, кротко ѝ отговорила бабицката.

Стигнали предъ главната врата на двореца. Стражата не искала да пусне дветѣ сиромашки облечени гостенки, но бабицката казала:

— Азъ водя Пепеляшка!